

Midnattsropet

Nr 11 1977 • Årg. 17 • Pris kr 2:50

Maranata • Du vår Herre kom!

Britt Wallgren undervisar i nya skolan.

PILGRIMSSKOLAN har startat

se sid. 2—9.

Rapport från

se sid. 12—15.

V77 i Västerås

V77 i Västerås är den största ekumeniska satsning som hittills ägt rum i Sverige. Under fem dagar i augusti samlades 3000 deltagare från samtliga etablerade samfund i Sverige för att gemensamt skynda på enheten. Midnattsropet ger här några glimtar från mötet.

— Vi ber och längtar efter en enad kyrka, läste Stefan Edman, Sveriges kristna ungdomsråd, ur det manifest som 400 ungdomar från olika samfund överlämnade till ärkebiskopen Olof Sundby på Sigmatorget i Västerås.

Manifestet skapade dock minst av allt enhet. Pingstkyrkans ungdomsläger vägrade ställa upp och SKU själv skrev ett eget upprop som gick ännu längre i radikalism än manifestet.

V77 — ett folk på drift

Text: Stina Fridolfsson

Så har vi upplevt ännu en milstolpe i svensk kristenhet. Västerås 77. Med förvåning och en viss bävan märkte jag att det som på G-72 var levande och äkta — lovprisning, sång och känslan av gemenskap — under dessa fem år hunnit bli stereotyp, professionellt och konstlat. Det som då kallades gräsrotsekumeniken har blivit manipulerad gemenskap. De anspråkslösa gräsrötterna som sjöd av liv har blivit vassa, höga strån...

Vad som ända från första dagen på V-77 slog mig, var att ärkebiskopen i varje större möte skulle stå för de tongivande uttalandena. Och vid ett möte då olika samfundsledare utfrågades om ekumeniska frågor, märkte man hur en ande av vördnad och respekt intog församlingen varje gång en katolsk pater av något slag öppnade munnen.

Vid ett presskonferens berättade den lutherska munken Cavallin en sak som är nog så anmärkningsvärd. Han sa att man i ekumeniska sammanhang allt mera ivrigt ordar för att samla kyrkorna omkring en person som ska symbolisera kristenhetens gemensamma tro och strävan till enhet. Lämpligaste personen för detta bör vara påven. I katolska kyrkan försöker man anpassa sig så vida att man diskuterar möjligheten att erkänna augsburgska trosbekännelsen som lärodeklaration, och protestanterna har ju på senare år fått en väldig respekt för påven.

— Det verkar ibland som om protestanterna är mer katolska än katolikerna, och tvärt om! skämtade Cavallin.

Snart är enheten ett faktum, trodde han. Liksom övriga pastorer och prelater.

Det verkar som om väckelserörelserna, allt från lutherska kyrkan till pingströrelsen i sitt uppbrott från katolicism och ceremoniväsande hela tiden varit döttrar med moderskomplex. Efter åtskilliga smärtsamma strider under befrielsekrigen, då många människor fått offra sina liv för att de vägrat sälja sin övertygelse och därmed sin Frälsare, återvänder deras arvtagare av upplevelser, lära och tro, till sitt ursprung. Det fäderna stred för, tycks med ens så löjligt. Ja, det måste liknas vid en dotters pubertetskris, i bitter fejd med sin mor. När dottern kommit förbi brytningsåren, så knyter hon i regel åter förtroliga band med sin mor. På ännu djupare plan.

Nu ser vi klart hur hela den organiserade frikyrkligheten återvänt — till synes med lättnad och tacksamhet — till modersfamnen. Åter till mässkrudar, altaren, ljus, krucifix och litanior. Åter till körsång, prästhierarki och mest vördnad för den som har största korset på magen.

Förkyrkligheten inom samfunden måste väl i alla fall betyda att man under hela uppbrottstiden med längtan och avundsjuka sneglat tillbaka till sitt ursprung. Efter århundraden av troskamp och lidanden, kan man nu äntligen få fred och trygghet. Fred med kyrkan i förbund med världen. Och social och ekonomisk trygghet som statsunderstödd "frikyrka".

Men kan man på sådana villkor ha frid med Gud och ha frimodighet inför Jesu tillkommelse?

Vi är vana att visa respekt för gudstjänster och möten arrangerade av olika samfund. Vi traskar stillsamt in i statskyrkan och ser på hur människor lägger två kronor i en sparbössa, tänder ljus och ber böner för döda eller levande. Vi ser på hur man gör korstecken, och hur angeläget det är med symbolspråk och bilder vid gudstjänsterna. Man vill till varje pris tillbedja det skapade framför skaparen.

I den demonstrationsmarsch som inledde V77 bar ungdomarna plakat med texter som talade ett ohöjlt politiskt språk. Hela V77 präglades sedan av starka politiska tongångar. Nästan ingenting fanns kvar av den karismatiska glädjeyran från G72.

Domkyrkan var till trängsel fylld under inledningsgudstjänsten. Den var en naturlig startpunkt i ett möte som klart kom att domineras av Svenska kyrkan. Och ärkebiskopen Olof Sundby blev V77:s i särklass mest färgstarka person. Det var i Västerås 1977 som Svenska kyrkan uppträdde som frikyrkornas beskyddare. Förra gången det hölls ett stort möte i Västerås var 1527. Då trädde staten upp som Svenska kyrkans "beskyddare".

Allt detta har jag i flera års tid sett utvecklas allt mer, utan att egentligen ta avstånd från det. Jag vill ju i alla fall visa respekt för människors gudstjänster. Men jag vill berätta om ett par "gudstjänster" på V-77 som fick mig att slutgiltigt vända ryggen till spektaklet. Kalla verksamheterna vad ni vill, men inte gudstjänst. Och ska det kallas gudstjänst, så är det tjänst för en gud som jag inte vill ha göra med. Min gud bespottar sådana gudar som tillbads på V-77. Och jag håller med honom.

Man hade solidaritetsgudstjänst för Chiles folk. Chileafton, med folkdansuppvisning, deklamation, information om politiska läget. Chilekommitten hade inbjudits att presentera folkets situation. Någon läste en travestering på bönen Fader Vår. "... vi kräver vårt dagliga bröd tillbaka ... vi är utan skuld, och förlåter icke våra fiender ...". Tillsammans läste gudstjänstbesökarna, ett par tusen människor, en trosbekännelse: "Gud, jag trodde att det var viktigast att älska dig. Det var fel. Det är viktigare att älska sin nästa ...". O.s.v. Som avslutning hade man brödsbrytelse. En präst med gitarr på magen stod vid ett bord med bröd och vin och sjöng:

Forts. på sid. 18

Avslutningsgudstjänsten på Vallby museum. Frikyrkorna flankerade av katolska kyrkan och Svenska kyrkan. Fr. v.: Göran Degen, katolska kyrkan, Göte Olingdal, Pingstkyrkan, Lars Erik Högerås, Svenska Missionsförbundet, David Lagergren, Svenska Baptistsamfundet, Olof Sundby, Svenska kyrkan. Symboliken gavs stor vikt under de stora sammankomsterna.

Juan Carlos Ortiz:

JESUS ÄR HERRE

Från ett tal i Kumla våren 1977

"Men varför ropen i till mig 'Herre, Herre' och gören dock icke, vad jag säger? Var och en som kommer till mig och hör mina ord och gör efter dem, vem är han lik, det skall jag visa eder. Han är lik en man, som ville bygga ett hus och som då grävde djupt och lade dess grund på hälleberget. När sedan översvämning kom, störtade sig vattenströmmen mot det huset, men den förmodade dock icke skada det, eftersom det var så väl byggt.

Men den som hör och icke gör, han är lik en man, som byggde ett hus på blotta jorden utan att lägga någon grund. Och vattenströmmen störtade sig emot det, och strax föll det samman, och det husets fall blev stort." (Luk. 6:46-49).

Jesus sa: "Varför kallar ni mig Herre, Herre, utan att göra vad jag säger?" Det skulle inte vara till mycket nytta att veta att han sa det för mycket länge sedan, om vi inte låter den helige Ande säga det till oss idag. Herren chockade mitt hjärta med det här. Så länge vi inte är redo att göra vad Gud säger, så ska vi inte kalla Jesus för Herre. Om vi skulle möta Herren på gatan och han skulle säga: "Hör du, varför kallar du mig Herre, Herre, om du inte gör vad jag säger?" Vad skulle vi då svara honom? Skulle du säga: "Herre, ge mig en ny chans, jag ska inte kalla dig för Herre, Herre, förrän jag gör vad du säger åt mig." Jesus säger att om vi hör vad han säger och vi inte gör det, så är vi som de som byggde på sanden.

Vad är det då att göra vad han säger? Det är att vidta konkreta åtgärder för att göra vad man ska göra. Folk är så vana att höra en predikan, och sedan säga: "Tack predikanten, det där var skönt." Och det är allt. Vi hör och hör. Det är som att sy utan att göra en knut i slutet av tråden. Vi syr och syr och av allt det vi sytt är ingenting sytt. Vi har bara gjort hål i materialet.

Vi ska göra vad Herren säger oss. Och domen faller hårdare på dem som hör och vet men inte gör det, än på dem som inte har hört. Jesus Kristus har många namn. Han kallas för Urtidens klippa, Rättfärdighetens son, Messias, Härlighetens konung, Guds lamm, Levande vatten, Lejonet av Juda och

många andra namn, därför att han är så stor och omfattar allt.

Maximal auktoritet

Det finns inte ett namn som är så stort att det kan definiera och inrymma allt vad Jesus är, så han behöver alla namnen. Hur kan man definiera en person som är både lamm och lejon på samma gång? Som är solen och molnen, elden och vattnet? Det är omöjligt att beskriva honom med ett namn, och därför har han många namn. Men fastän han har så många namn, så har Gud gett honom ett namn som är över alla andra namn, för att i det namnet varje knä skall böjas och varje tunga skall bekänna att han är Herre. Herre är det största namn som Jesus har. Ordet Herre betyder den maximala auktoriteten. Ordet *kirios*, Herre på grekiska, betyder den allra förste, den som äger allt, konungen, den förnämste. Och evangeliet som vi har i bibeln presenterar Jesu som Herre.

Ordet Herre förekommer i Nya Testamentet mer än 600 gånger. Det namn på Herren Jesus Kristus, som den första församlingen tyckte mest om, var namnet Herre. I Gamla testamentet profeterade man att Messias skulle bli konungen. Han skulle vara den som skulle sitta på Davids tron. Han skulle vara större än Abraham, större än Moses, större än änglarna. Jesus Kristus är Herren från första Moseboken till Uppenbarelseboken.

I själva verket heter evangelium Guds rikes evangelium. Och i detta rike är Jesus Kristus konungen. Jesus är evangeliets centrum. Han är evangeliets huvud. Han är den maximala auktoriteten i evangelium. Han är det första evangeliet. Det fullständiga namnet på evangeliet är evangeliet Guds rike.

Vi vet att ordet evangelium betyder goda nyheter. Det är ett grekiskt ord. Evangelium på grekiska betyder ett gott budskap, vilket som helst. Om en flicka säger till sin pappa: "En rik pojke har sagt att han älskar mig. Vilket gott budskap, vilket evangelium!" Det är evangelium på sitt sätt.

JUAN CARLOS ORTIZ är en omdiskuterad förkunnare från Argentina. Under våren 1977 gästade han ett flertal församlingar i Sverige och predikade. En av dessa predikningar har vi nu fått tillåtelsen att publicera i Midnattsropet.

Nyligen gjorde Juan Carlos Ortiz ett speciellt besök hos Maranataförsamlingen i Stockholm och Örebro. Rapport från dessa möten kommer i nästa nummer.

Men här är det inte fråga om ett gott budskap bara, inte ett av många goda budskap, det här är det definitiva, goda evangeliet. Det goda budskapet om vad? Den goda nyheten om Guds rike. Att säga evangelium räcker inte. Det är evangelium om Guds rike.

Vi befinner oss i mörkets rike, långt borta från Guds rike; det finns ett stort gap emellan. Satan är vår konung. Även om vi vill bli frälsta, så finns inget hopp för oss. Hela mänskligheten befinner sig i mörker. Men plötsligt kommer det goda evangeliet om riket. Konungarnas konung har kommit till jorden för att befria den som vill bli befriad. Och då kommer Johannes Döparen: "Lyssna, jag har goda nyheter, Guds rike är i analkande, du kan nå det om du vill. Omvänd dig och tro på denna goda nyhet. Konungen själv har kommit till jorden för att etablera sitt rike tillsammans med dem som vill vara under hans konungadöme."

För oss som lever i mörker är det ett mycket gott budskap. Det är Guds regeringens goda nyheter. Och detta evangelium ska vi predika.

Humanismens våg

Tyvärr har vi i vårt århundrade varit med om något mycket tråkigt. Vi har upptäckt att det finns ett annat evangelium som inte är Guds rikes evange-

lium. Vi vet att humanismens våg har trängt in i församlingen. Vad menas med humanism? Jo, det är den omsorg som människorna haft om mänskligheten efter reformationen, och som fört med sig så många revolutioner — t ex den franska revolutionen, som också fört med sig välfärd till människan. Humanismen tänker på människans välfärd. Och det är ju inte något illa i och för sig. Men det som ger människan hennes egentliga välfärd, det måste centreras i Gud själv. Paulus säger: "Om jag ger allt vad jag äger till de fattiga, men inte har kärlek, så är jag ingenting." Humanismen tar sikte på människans välfärd utan Gud. Vi kan inte säga att socialismen som sådan är dålig, och vi kan inte heller säga att kapitalismen i sig själv är något dåligt. Båda ideologierna är humanistiska. Båda systemen söker människans välfärd utan Gud.

Men den verkliga humanismen är vad den helige Ande ger oss när vi tänker på våra medsyskon. På grund av brist på kärlek i Guds församling, bröder och systrar emellan, är resultatet att kommunism och marxism fått god jordmån. I den första församlingens tidiga år var det så att den enda gemenskap som hade social välfärd på programmet var den kristna församlingen. Men då var det den helige Ande som förde fram det. Det var en gudcenterad välfärd.

Då församlingen misslyckades kom den humanistiska välfärdens filosofi. En del säger: "Vi gör vad bibeln lär, syftet är detsamma; att hjälpa de fattiga — som bibeln lär oss!" Men inspirationen kommer från två olika källor, Spiritism och den karismatiska rörelsen har olika ursprung. I den karismatiska rörelsen ser vi hur människor blir botade, hur man talar i tungor och hur man profeterar, men i spiritismen förekommer också dessa ting. Skillnaden är att krafterna kommer från skilda källor. Den ena källan är Satan, och den andra är Gud. Så är det med humanismen i världen och välfärden. Det finns en omtanke om människan som kommer från människans eget hjärta, men det finns också en som kommer från Guds hjärta. Problemet är, det måste vi bekänna, församlingen har misslyckats. Kyrkan är rik idag, rikare än någonting annat. Man har mark och egendom, aktier och mycket annat. Och då säger kommunisterna: "Se på kyrkan!" Men kapitalismen vill också hjälpa människan till en bättre standard. Och det finns en konkurrens mellan marxism och kommunism för att ge människan det hon söker. Var är församlingen i den konkurrensen? Vi måste undersöka våra hjärtan. Vi ser hur människan lägger sin röst antingen på kapitalismen eller på socialismen.

Kommunismen som svar

Mina bröder och systrar, församlingen har en helt annan princip att följa och den finns i bibeln. Gud har inte ställt mig att välja mellan kommunism och kapitalism. Pris ske Gud för det! Han har gett mig befallning att lyda hans vilja: Att älska mina syskon. Många slutade älska varandra när allt gick väl för dem, men då kom kommunismen med gevär och tvingade de kristna att älska sin nästa, alltså att ge sina pengar åt dem.

När vi talar om Guds rike, ska vi betänka att Guds rike har sina egna principer och sin egen etik. Jesus är konungen, och vi ska lyda vår konung. Det gjorde de första kristna i världen. De lydde sin Herre, Jesus Kristus. Problemet idag är att humanismen har infiltrerat församlingen. Så vi har i dag i församlingen den tredje världens kristna som tenderar att bli marxister, och vi har andra som är konservativa och tenderar att bli kapitalister. Var försiktiga!

Vad jag menar är att vi har predikat ett evangelium där Jesus icke är centrum, utan människan. Vi har predikat människans eget evangelium. Det evangelium som betonar människans intressen. Evangeliet som understryker dess löften och erbjudanden till människan, och glömmer betona kraven. Ett evangelium som säger att om vi bara lyfter handen, då får vi frid, glädje och framgång.

På reklam i TV kan de säga så här: "Använd den här tandkrämen, du kommer att känna dig bättre. Du kommer att spara mycket, därför den här är mycket billigare. Dina tänder kommer att bli vitare!" Det är appeller till vårt intresse. Man säljer inte tandkrämen för att vi ska bli rika; det är ju firman som tillverkar tandkrämen som tjänar pengar på den, utan de betonar vad produkten erbjuder. Men vi predikanter ska inte vara TV-artister som gör propaganda för saker och ting, som säger: "Lyft handen så ska du få frid, glädje, framgång och hälsa." Man ljuger och erbjuder folk komma till Jesus som en kompromiss. Detta att vi predikar erbjudanden och glömmer att Jesus är Herre, visar att vi fått en humanistisk idé om saken.

Men då frågar du: Finns det inte löften och erbjudanden i evangeliet? Lovar inte evangeliet lycka, hälsa och framgång? Ja, men bara för dem som söker Guds rike först. Jesus säger: "Söken först efter Guds rike och hans rättfärdighet, så skall ock allt detta andra tillfalla eder." Hemligheten med att få det Gud lovar är att komma till riket.

Att lyda konungen är det viktigaste. Vi ska först söka hans rike, och de andra tingen ska tillfalla oss. Om vi ska söka de andra sakerna först, måste vi säga: "Bed för mig, jag är så dålig, jag har så ont här, bed för min make. allting går på tok." Vad händer? Säger inte Jesus oss att om vi söker Guds rike först så skall allt detta andra tillfalla oss. Efter som vi inte söker Guds rike först, så måste vi hålla på och be om allt annat.

Först Guds rike

Jesus sa: "Bekymra er inte för vad ni ska klä er med och för vad ni ska äta. Sök först Guds rike, så ska ni få allt det andra." Men hur lever vi idag? Vi lever som om Jesus skulle ha sagt tvärt om. Sök först vad ni ska äta, vad ni ska ta på er, vilket hus ni ska köpa, vilken bil ni ska skaffa, vilken flicka ni ska gifta er med. Och om det då blir litet utrymme kvar, om det inte är för obekvämt för er, på fritiden — gör något litet för Gud.

För många kristna är församlingen bara en hobby för fritiden. Det är inte som Jesus sade att det skulle vara. Vi lever först för tingen, och glömmer det viktigaste.

Vad lever du för? De flesta vet inte varför de lever. De vet inte syftet med livet. Även bland kristna ser vi dem som inte har uppfattat målsättningen med livet. Jag frågar en kristen: Varför jobbar du?" Han svarar: "Jag arbetar för att jag ska få mat." "Varför äter du?" frågar jag. Han svarar: "Jag måste vara stark för att kunna jobba." "Men varför arbetar du då?" "Jag måste arbeta så att jag kan äta." Jobba, äta, jobba, äta. Man vet inte varför man lever. Man lever därför att man inte är död. Man existerar bara. Man har inget syfte med livet.

Jag vet varför jag lever! Jag lever för Guds rike! Jag lever för att utbreda Guds rike; för att föra så många människor som möjligt in i Guds rike. För att kunna göra det, måste jag äta, för att kunna äta måste jag arbeta, så jag arbetar för att äta; för Guds rike. Jag vet varför jag lägger mig på kvällen. Jag måste sova gott i natt, för att jag ska utbreda Guds rike i morgon. Jag vet varför jag klär på mig på morgonen. Jag klär på mig för att utbreda Guds rike. Jag önskar att varje ord jag säger, varje steg jag tar ska ha den målsättningen. Det finns kristna som säger: Jag vet inte vad jag ska göra idag. De vet inte varför man lever. Men söker man först Guds rike, kommer allt det andra av sig självt.

Forts. i nästa nr.

V77 i Västerås

I nästa nummer av Midnattsropet kommer Arne Imsen att kommentera och analysera V77 i ett historiskt och profetiskt perspektiv.

Den nya öppen- heten

Predikan av Arne Imsen

Namnreligiositeten var orsak till att Kristus blev korsfäst. I vår tid är det våra kontakter med den namnreligiösa omgivningen som gör att vårt evangeliska budskap förvanskas och fördärvas. Att återknyta kontakterna med det religiösa sammanhang man en gång lämnat, är att korsfästa Kristus på nytt.

Jag vill beröra missionssituationen i vår egen tid. Jag tror nämligen det är väldigt viktigt, att vi lär oss förstå situationen så att vi vare sig skönmålar eller svartmålar. Jag har gjort några paralleller, som inte är mina konstruktioner men som finns i Nya Testamentet.

Israel var en teokrati med tempelkult och synagogförsamling. De uppskattade sin nation som en teokrati. De var alltså ett religiöst folk med heliga skrifter och med en helig tradition. Men de levde i en skenvärld. De bedrog sig med avseende på sin egen situation. De kände inte heller igen Jesus.

Ytligt sett var de orienterade i ett avseende. De visste en hel del om den fysiska och materiella världen, och kunde orientera sig i den, men de stod utanför det andliga skeendet. Därför sade Jesus att de var blinda och förstockade, eller, för att använda ett annat uttryck, de kunde inte förstå med sina hjärtan. Skriften säger att han valde tala till dem i liknelser. Han sade så här: "Med hörande öron skolen I intet förstå, och med seende ögon skolen I all intet förnimma."

Det fanns inget gensvar för hans budskap i deras hjärtan och sinnen, bland annat av den anledningen att de hade en annan Messiasbild. Det fattades ett väsentligt element i deras Messiasbild. Den var alltså stympad. Och därför vilseledande och felaktig.

Deras Messiasgestalt kan vi få en uppfattning om när vi lyssnar till dem i polemiken med Jesus. Ledarna var oerhört engagerade i kampen för det vi kan kalla kultisk renhet. De var besjälade av en märklig renlighetsiver.

I denna polemik och tragedi möter vi argument, ord, påståenden och bekännelser som i olika sammanhang vittnar om att de ingenting fattade av det andliga skeendet. Tänk att leva i en eskatologiskt så dramatisk period, och ändå vara okänslig för de verkliga förhållandena.

Då Jesus talade till folket i liknelser, sade han gång på gång vissa saker som var rätt avslöjande. Han sade exempelvis: "Den som har öron han höre." I Matteus evangelium trettionde kapitel sade Jesus åter och åter igen detta. Mitt i sin iver hade judarna förlorat förmågan att

lyssna. De kunde inte lyssna och ta lärdom. De kunde inte lyssna och lyda. Ordet trängde aldrig ner i deras inre värld, och därför fick det aldrig något grepp över dem.

Så här sa Jesus om dem: "Så fullbordas på dem Esaias' profetia, den som säger: 'Med hörande öron skolen I höra och dock alls intet förstå, och med seende ögon skolen I se, och dock alls intet förnimma. Ty detta folks hjärta har blivit förstockat, och med öronen höra de illa, och sina ögon hava de tillslutit så att de icke se med sina ögon, eller höra med sina öron eller förstå med sina hjärtan, och omvända sig och bliva helade av mig.' Men saliga äro edra ögon som se, och edra öron, som höra. Ty sannerligen säger jag eder: Många profeter och rättfärdiga män åstundade att se det som I sen, men finge dock icke se det, och att höra det som I hören, men fingo dock icke höra det." (Matt. 13:14-17)

Något av detta möter vi också i brevet till Laodicea i Uppenbarelsebooken. Den som har öron, han höre. Det är en realistisk beskrivning på det andliga läget. De hörde alltså inte, och kunde därför inte förstå vem Jesus var och vad han representerade.

Den missionssituation som tecknas i Nya Testamentet är denna: Det fanns ett folk som bekände sig vara en teokrati. De hade tempelkult och synagogförsamling, och bedrev en intensiv gudstjänstverksamhet och annan religiös verksamhet i nationens liv. Det är till detta missionsfält Jesus sänder de tio vittnena i första etappen, och sedan i nästa de sjuttiotvå.

Först till de namnreligiösa

Han sände dem till de namnreligiösa, och så ger han en bild av den här nationens förhållande som är helt annorlunda än vad de andliga ledarna och folket i stort hade, i den mån de hade möjlighet bilda sig någon självständig uppfattning om det andliga läget i sin nations liv.

Då vi skall studera missionssituationen idag har vi inte synagogmenighetens problem, eller tempelkulten i Gamla Testamentets mening. Det hör historien till. Men vi har problem och svårigheter av liknande art.

I Hebreerbrevet har vi en beskrivning som är mycket intressant därför att den åskådliggör för oss konflikterna som på ett alldeles särskilt sätt drabbar enskilda människor i deras vardagliga gärning, och det berör hela deras liv. Praktiskt taget på alla områden.

I Hebreerbrevets tionde kapitel möter vi frestelsen och tendensen som så småningom visar sig i den urkristna församlingen på grund av att det hade skett en nivåförändring där. Den nivåförändringen märktes i den andra generationen. Den visade sig i efterapostolisk tid, och hade alltså fått ett visst fäste också i

den urkristna församlingen innan apostolarna hade gått ur tiden. Vi läser: "Låtom oss oryggligt hålla fast vid hoppets beaktelse, ty den som har givit oss löftet, han är trofast. Och låtom oss akta på varandra för att uppliva varandra till kärlek och goda gärningar, låtom oss icke övergiva vår församlingssamfundning såsom somliga hava för sed, utan må vi förmana varandra — detta så mycket mer som I sen huru "dagen" nalkas." (Hebr. 10:23-25)

Tendens till återtag

Här märker vi att det fanns en tendens i den urkristna församlingen till återtag. Det var enskilda människor och grupper av människor som planerade återtag eller ett närmande till synagogan och synagogmenigheten av olika orsaker. Vi kan förstå varför det var på det sättet när vi läser skrifterna. Det fanns ett mycket starkt element i församlingen som kom att påverka den i en speciell riktning. Det elementet kan vi läsa om i Apostlagärningarnas sjätte kapitel där det står berättat om teologerna som kom till tro under denna period. Vi läser: "Och Guds ord hade framgång, och lärjungarnas antal förökades mycket i Jerusalem, och en stor hop av prästerna blevo lydiga och trodde." (Apg. 6:7) Där märker vi den nya öppenheten, inbrytningen i dessa sammanhang gjorde att många präster väcktes och tog emot Jesus som sin Messias och Frälsare, och bekände honom vara Herre och lät sig döpas till Kristus.

Något senare i Apostlagärningarna möter vi dessa präster igen. Då kan man förstå att här fanns en gammal surdeg som höll på att vinna insteg och få fäste i församlingen, och som dessutom hade fått ett ganska stort fäste i Jerusalem-församlingen.

Detta inflytande skapade splittring och söndring. Vi läser: "Men från Judeen kommo några män dit ned och lärde bröderna så: "Om I icke låten omskära eder, såsom Moses har stadgat, så kunnen I icke bli frälsta." Då uppstod söndring, och Paulus och Barnabas kommo i ett ganska skarpt ordskifte med dem. Det bestämdes därför, att Paulus och Barnabas och några andra av dem skulle, för denna tvistefrågas skull, fara upp till apostlarna och de äldste i Jerusalem." (Apg. 15:1-2) Vi kan inte blunda för verkligheten som möter oss i detta sammanhang, redan i urkristen tid.

I Hebreerbrevet märker vi att dessa enskilda företeelser utvecklat sig till ett block och en tendens. Det handlade inte längre bara om individer, utan det var en tendens som måste motarbetas och bekämpas. Vi kan kalla det en tendens i ekumenisk riktning. En tendens till ett närmande som skulle bli förödande om den fick fortsätta.

I Hebreerbrevet uppenbarar sig en

parallell till. Det fanns inte bara ett namnreligiöst Israel. Det fanns också i den kristna församlingen en tendens att likbildas med den namnreligiösa omgivningen, framför allt via inflytelserika människor som genom sina personliga kontakter — familjer eller andra sociala kontakter — hamnade i en lojalitetskonflikt som de inte löste kompromissfritt.

Så småningom kom omgivningen som vi måste beteckna som typiskt namnreligiös att göra inbrytningar i församlingen och påverka den i en förvärldsligande riktning. Det är just detta förvärldsligande som utgör det stora problemet och som egentligen är synden i Hebreerbrevet. Det handlar huvudsakligen om att överge Kristus och åter korsfästa honom. Att överge Kristus i detta sammanhang var att återta kontakterna och gemenskapen med det man en gång hade lämnat. Namnreligiositeten var orsaken till att Kristus blev korsfäst.

I Uppenbarelseboken ser vi den här religiositeten fullmognad och fullt utvecklad. Där sägs det som en gemensam sammanfattande dom att det är HON som har fördärvat jorden. Namnreligiositeten och skökoreligiositeten. Det är ju självklart att den är förkroppsligad i individer och kollektiv. Vi kommer naturligtvis att identifiera oss med det andliga kollektiv som vi upplever andegemenskap med.

I Apostlagärningarnas andra kapitel talas om fromma judiska män, och i vers fjorton preciserade Petrus budskapet till åhörarna genom att avskärma det och säga vilka det gällde: "I judiske män, och I alla Jerusalems invånare." Ni fromma judiska män, som just nu borde vara jordens lyckligaste människor, men som i verkligheten inför uppenbarelsen visar sig vara gycklare och smäddar Andens verk genom påståendet: de är fulla av sött vin!

Inget annat än mördare

Jag kan inte förstå hur vi kan läsa uttryck som används här utan att försöka sätta oss in i vad som finns bakom fasaderna och attityderna. Det fanns mycket i deras beteenden som motsade påståendet om att dessa människor skulle vara en samling mördare. Men Petrus hävdade att de här fromma judiska männen inte var någonting annat än mördare, och det sade han så här: "I män av Israel, hören dessa ord: Jesus från Nasaret, en man som inför eder fick vittnesbörd av Gud genom kraftgärningar och under och tecken, vilka Gud genom honom gjorde bland eder, såsom I själva veten, denne som blev given i edert våld, enligt vad Gud i sitt rådslut och sin försyn hade bestämt, honom haven I genom män som icke veta av lagen låtit fastnagla vid korset och döda." (Apg. 2:22-23)

Här uttrycktes en djup andlig sanning med vardagliga uttryck: "denne som

blev given i edert våld." Gud överlämnade Jesus åt sitt folk, och gav dem möjlighet att göra vad de ville med hans egen son.

Vad gör då det folk som fått Jesus överlämnad åt sig? De överlämnar Jesus åt döden och dödsriket. Men skriften säger att det var omöjligt att dödsriket skulle kunna behålla honom, och därför förvandlades hela dödsriket till ett moderssköte, och kom i födslovändor. Så förlöstes Jesus ut, och han stod upp igen.

Jesus överlämnades åt fromma judiska män som överlämnade honom åt döden. Och hur överlämnade de honom åt döden? Det gjorde de på ett synnerligen fint sätt. Situationen tecknas för oss i de här oerhört gripande orden: "denne som blev given i edert våld, enligt vad Gud i sitt rådslut och sin försyn hade bestämt, honom haven I genom män som icke veta av I genom män som icke veta av lagen låtit fastnagla vid korset och döda."

Bakom händelserna i samhället

Jag hoppas du förstår kopplingen mellan de bakomliggande makterna, alltså de som fattar besluten och de som verkställer dem. Besluten fattas på en nivå, och de verkställas på en annan. De fattas av fromma judiska män, men de verkställas av dem som icke känner lagen. Det ser vi idag i vårt samhälle och i hela vår värld. Orsaken till det som sker i de djupa folkskikten finns att söka i den andliga världen.

Kristus har överlämnats åt oss i väckelse efter väckelse. I stället för att förändra oss till större guds- eller kristuslikhet, så har vi i vår tid överlämnat honom åt döden, bildligt talat, med det resultatet att makter har frigjorts ur skikt som vi nu kan kartlägga. Vi kan se tingen utspela sig inför våra ögon. Rövarband invaderar våra kyrkor och möten, våra församlingar och gudstjänster, och vi kan se när rövarbanden får fria händer och operera i landet och det inte finns något som helst möjlighet att med lagliga medel stävja utvecklingen.

Men det är bara den yttre speglingen av någonting som tidigare har ägt rum på mycket högre nivå, och i det har du och jag ett stort ansvar. Vi proklamerar våra friheter och mänskliga rättigheter till höger och vänster, men vad hjälper det att säga åt en människa som man har kapat benen av: du är fri att springa så mycket du vill, eller att säga åt en människa man har kapat armarna av: du är fri att handla hur du vill, eller tala om yttrandefriheten och säga du är fri att säga vad du vill, när man först har skurit tungan av vederbörande. Eller säga: du har rätt att tänka vad du vill, när man först har hjärntvättat vederbörande.

Forts. på sid. 17

Väckelsekristnas passivitet gör enheten möjlig

Peter Ögren rapporterar från V77

Kristna riksmötet i Västerås blev en djup chockupplevelse. Det finns ingen möjlighet att med ord beskriva det man mötte representerat, inte i en organisation i första hand, utan i människor. Vi måste vakna upp och fatta att det inte bara är frågan om en NY kyrka, en NY teologi utan om NYA MÄNNISKOR.

Den nya teologins huvudsats kan sammanfattas i två huvudpunkter:

1. Enheten är det heligaste och allt som stör enheten är hädelse.
2. Människan, inte Gud är det viktigaste.

Den nya kyrkans främsta uppgift är ATT fira gudstjänst och serva människor, inte att bestämma form eller innehåll.

Den nya människan är de människor som uttalat verkar för denna kyrka och teologi, de människor som är tveksamma men genom sitt DELTAGANDE är med och hjälper till (man är alltså inte uttalat motståndare till det nya) samt alla de människor som inte vet vad det hela rör sig om och som inte heller har något intresse av att skaffa sig information om vad det är som håller på att hända.

Efter varje möte i V77 stod Maranatafolket utanför och sålde särtryck av Midnattsropet. Det var specialkomponerat för att nå människorna med ett angeläget budskap i opposition mot allt det som riksmötet representerade. Vi hade åkt dit för att protestera, demonstrera, peka på en annan väg och informera oss själva ytterligare om ekumenikens väsen och etablissemang.

En kväll efter Öppet hus ställde jag mig i vestibulen för att möta folket på väg ut. Två unga frälsningssoldater kom fram för att titta på tidningen jag bjöd ut. Under samtalet utspann sig ställde dom frågan vi mötte så många gånger. "Varför är ni inte med?" "Varför står ni utanför?"

Den frågan var något av det mest typiska för deltagarnas reaktion då dom mötte Maranatafolkets aktionsgrupp. Man menade alltså att det var vår skyldighet att i "god demokratisk ordning"

komma med i etablissemang och inifrån påverka det till det bättre. Man till och med menade att det var vår självklara skyldighet att komma med om vi menade oss se något som var fel.

Jag frågade dessa frälsningssoldater om dom ansåg att det var en grundläggande mänsklig rättighet att få göra sin röst hörd utan att först gå med i de etablerade sammanhangen? Eller var det nödvändigt att först gå med och få en "legitimation" för att få yttra sig? Det handlade alltså om yttrandefrihet och den väckelsekristna självklarheten att fritt få proklamera evangelium tillsammans med profetiska protester mot avfallet om det är nödvändigt.

Sen frågade jag om det en människa hade att säga möjligtvis hade ett värde i sig självt oberoende av huruvida hon var med i det rätta "sammanhanget". Om så var fallet hade vi då inte rätt att få komma utifrån och kräva så pass mycket respekt att vi utan att behöva binda oss fick avleverera vårt budskap.

— "Jo", sa den ene, "det är klart. Men det kommer så mycket underligt utifrån under sådana här stora samlingar att man tjänar på att vara med. Folk blir misstänksamma på det som kommer på det viset."

— "Du", sa jag, "vi var med G72, vi var med efter G72. Vi var med på FKR 76 och efter FKR 76. Nu är vi med på V77 och vi kommer igen efteråt. I vår tidning Midnattsropet har vi år efter år talat om vilket budskap vi har, vilka vi är och vad vi vill. Med profetiskt ljus har vi förutsagt vad som nu har skett. Detta har gått ut över hela landet. Vi är ingen liten okänd grupp som så lätt kan avfärdas."

Vid ett annat tillfälle talade vi med en ung arg man som med entusiasm och en saftig svordom deklarerade sin kristna tro genom politiskt arbete. Han var medlem i Chilekommitten och kritiserade oss starkt för att vi inte var med, utan agerade utanför. På min fråga om det bara var i Chile det var en människas rätt att vara en befrielse rörelse utifrån, eller om Maranata hade samma rätt att stå utanför det etablerade, svarade han ilsket att det var skill-

Omkring 1000 personer övervarade den solidaritetskväll som hölls i Rocklundahallen för Latinamerikas folk. Chilebulletinen såldes i ett 50-tal exemplar. Efteråt hölls nattvard på inbjudan av baptist-, missions- och medtodistkyrkan.

nad. Jag frågar mig själv hur dessa människor kan vara så blinda att dom förespråkar rätten för chilensare att stå utanför det etablerade och på samma gång är det etablerades representanter i Sverige?

Ingen som protesterade

Bland dem som menade sig vara väckelsefolkets representanter, och det var inte så få, stötte vi på en häpnadsväckande reaktion. Dom visade stor indignation, inte mot händelserna och gycklet i Öppet hus eller solidaritetsgudstjänsten, utan mot oss och våra protester mot avfallet.

Får jag ställa en fråga som väckts i mitt inre. På vilken sida står den människa som visar en större indignation och vrede över protesterna mot avfallet än själva avfallet? Är det inte så att själva avfallet smugit sig in i den människans eget hjärta? Skulle inte dessa

människor som menar sig förespråka enhetssträvanden kunna visa ett ögonblicks solidaritet, en Andens enhet med oss enkla vittnen som naturligtvis brister i mycket men som menar att rörelseriktningen är viktigare än enskilda detaljer. Mot världen eller bort från världen. Mot himmelen eller bort från himmelen. Mot Jesus eller bort från Jesus. De enskilda detaljerna kan vi nog ta itu med en efter en om vi bara rör oss åt rätt håll.

Just dessa människors reaktioner kanske inte verkar så allvarliga. Men det är skrämmande att veta bakgrunden och de bakomliggande orsakerna. Just dessa reaktioner hos grupper av människor avslöjar långt mer än de kalla realpolitikerna som styr själva programmet och är med att hamra ut de verkligt tunga besluten. Det avslöjar att det inte bara är frågan om en ny teologi eller en ny kyrka utan en NY MÄNNISKA.

Skökokyrcans nya människa

Den avfälliga människan, den ekumeniska människan, skökoreligiositetens människa. Hon som är med i skeendet då skökokyrcan byggs upp, antingen hon nu har en framskjuten eller till synes ringa position. Hon som är med i utarbetandet av den nya teologien där den allt snabbare sprider sig och gör sitt verk i människornas sinnen. Hon är den nya människan som befolkar den nya kyrkan.

Ord kan omöjligtvis beskriva de styggheter, (hädelser och bespottande företeelser) som både unga och gamla med hänförelse ägnade sig åt. Allt som vi håller rent och heligt, som vi ärar och känner vördnad för, trampade man i smutsen under stort jubel. Det var otäckt att möta denna ande i verksamhet. Att möta den i ideologier, appeller, manifest eller annan skrift är en sak. Att möta den i medvetna durkdrivna teologer är en sak. Men att möta den förkroppsligad i unga människor som egentligen skulle ha varit brinnande vittnen för Jesus är något av det mest ohyggliga man kan uppleva. Det är värre än att möta världens barn då dom hänger sig åt omoral, otukt och ogudaktighet.

Jag mötte inte en enda väckelsekristen ungdom som visade upprördhet, indignation eller sorg över att Jesus blev smäddad. Inte heller minsta sorg medlidande eller indignation över alla dessa ungdomars fruktansvärda belägenhet då dom reser upp mot Gud i övermod.

Detta gjorde mig lika upprörd som avfallet. För ett faktum är att avsaknaden av en mycket stark reaktion i sådana här sammanhang avslöjar en fruktansvärd brist på brinnande kärlek till det gudomliga och hat mot det ogudaktiga och orättfärdiga. Brist på kunskap och brist på en verklig resning

Forts. på sid. 18

V77:s sektionsrapporter talade

ett ohöljt politiskt språk

Text: Gustaf Jillker

V77 har beskrivits som en av de största och mest avgörande kristna manifestationer som förekommit i vårt land. V77 — eller det kristna riktsmötet i Västerås 1977 — samlade i runt tal 3000 deltagare till en nästan veckolång enhetskonferens med representanter från alla etablerade samfund i Sverige. Här kunde man finna deltagare från katolska kyrkan, ortodoxa kyrkan, svenska kyrkan och hela raden av frikyrkor till pingstkyrkan.

Hur kunde då denna brokiga skara samsas under ett och samma tak? Vad förmådde att ena dem? Eller, vad återstod att enas kring, när alla frågor som kunde vålla strid, räknats bort?

Författarinnan Gunnel Wallqvist, som är katolik, menade att det idag inte är lärofrågorna som är åtskiljande. Skiljelinjen går i stället, för att referera till Stefan Edman, ordförande i Sveriges kristna ungdomsråd (SKU), inte mellan samfunden utan inom dem. Den nya levande kraften som skiljer — och föränar — är det allt djupare engagemanget i världens orättvisor. Den som inte kan följa med i de samhällstillväxande tongångarna, får finna sig i att bli betraktad som hopplös konservativ och verklighetsfrämmande.

När grupp- och sektionsarbetena var avslutade, när alla möten, diskussioner och övriga arrangemang gått till historien, lämnade man efter sig ett dokument, som talade ett ohöljt politiskt språk. V77 var inget annat än ett politiskt möte.

I rapporten från sektion II som handlade om "vägar till en rättvisare värld" rekommenderades i klartext t.ex. att de kristna skulle engagera sig fackligt och politiskt. Församlingarna uppmanades t.ex. i samarbete med Amnesty International adoptera politiska fångar och stödja deras familjer. Ekumeniska nämnden föreslogs inför 1979 års val begära av de politiska partierna att de skulle redovisa vilka konkreta in- och utrikespolitiska åtgärder de tänker sig för att driva på en ny världsordning.

Sektion II föreslog också att samhället bör få ökat inflytande över vilka varor och tjänster som skall produceras. Konsumtionen av överflödsvaror önskade man begränsad genom skärpt progressiv skatt och genom skärpt beskattning

Forts. på sid. 16

Utbildningsministern Jan-Erik Wikström, Svenska Missionsförbundet, och biskop Arne Palmqvist, Svenska kyrkan, överlägger i en paus mellan mötena.

Äldre vänner samlade på Malmahed:

-Vi klarar oss inte på gamla erfarenheter

Text: Maj-Christine Ögren

Pionjärveckan i Malmköping, då de äldre vännerna samlades, blev en oförglömlig högtid. Särskilt kom man att tala om förbönens tjänst.

I och med Pionjärveckan bröt också Maranatafolket upp från Malmahed denna säsong efter en ovanligt händelserik sommar.

— Den här veckan har varit unik. Jag har aldrig upplevt något så mäktigt och en sådan andlig gemenskap. Vet ni syskon, precis så här var det i pingstväckelsens början.

Så sade en av våra äldre bröder som deltog i församlingens "Pionjärvecka" på Malmahed i Malmköping. Och vi alla som var med deltar i broderns vittnesbörd. De allra flesta hade åkt dit med ganska låga förväntningar. "Ja, det blir väl möten i den vanliga stilen" som en uttryckte sig. Men nu fick vi uppleva hur himmelens Gud bekände sig till oss.

Samlingarna blev verkliga kraftladdningar då Herren sanktionerades med helbrädagörelsestunder och profetiska budskap. Våra äldre vänner fick ny kraft och nytt mod att fortsätta striden. Flera vigde sina liv i förbönens tjänst. Rune Lundh och Doris Högländer som var värdar för veckan blev båda överväldigade av den andliga kraft som präglade varje samling. Och inte bara samlingsarna. Mellan mötena fick syskonen profetiska budskap och man bad och uppmuntrade varandra.

Många av de trettiotal vänner som kom till "Pionjärveckan" står praktiskt taget ensamma på sina respektive hemorter. Det andliga avfallet är stort i hela vårt land och våra äldre vänner är väl de som upplever verklig nöd inför detta skeende. Det förstår man efter att ha hört dem vittna om hur de i gamla tider levde och resultaten av dessa helgade liv.

Vera Nilsson, evangelistsyster från Gävle berättade:

— Jag upplever starkt att kristenheten i det här landet är inne på en mycket farlig väg. Det blir enskilda individer

som får resa sig och göra uttåg. Personligen har jag inget hopp för den stora massan. Det har gått för långt.

— Det som fick mej att ta avstånd på ett konkret sätt var de statliga bidragen. Som jag hade upplevt pingstväckelsen tidigare var detta något helt främmande. Tidigare hade vi varit helt beroende av Herren. Det är självklart att vi som Guds folk måste stå helt fria från staten i alla avseenden. Troslivet tar skada när vi sätter vår tillit till mänskliga resurser.

Vera Nilsson har en andlig vitalitet som vittnar om en mångårig vandring med Herren. Hon är starkt kritisk mot förvärldsligandet i församlingarna. Hon menar att det kommit in verksamhetsformer som bara för några år sedan hade ansetts helt otänkbara. Hon menar också att predikanterna nu för tiden utelämnar en mycket viktig del av förkunnelsen, nämligen helgelse och omvändelse. Det som tidigare räknades som gudsfruktan räknas numera som andligt högmod. Ett råd hon lämnar till de unga: "Allt Guds ord ska praktiseras och efterlevas 1977 som 1934 då jag blev frälst. För Herren har inte förändrats." Då det gäller statsbidragen lämnar hon en särskilt bibelsammanhang som hon tycker visar vägen, nämligen 1 Mos. 14:17-24.

Fick synen tillbaka

Det är praktiskt taget en omöjlighet att förmedla den stämning och atmosfär som var rådande under hela veckan. Guds ord förkunnades med makt och

Vera Nilsson, Gävle

myndighet. Sven Pettersson, Blommenhof, fick uppleva hur Herren grep in och gjorde honom frisk. Här berättar han själv:

— Jesus hade redan innan jag kom hit sagt att han skulle göra mitt öga friskt. Jag har nämligen haft nedsatt syn på vänster öga. Där mitt namn blir förhärsligt, där ska jag göra dej frisk, sade Herren till mej. Och när jag kom hit till Pionjärveckan tänkte jag att här ska det ske, här i denna böneatmosfär. När syskonen smorde mej med olja och bad för mej kände jag Guds kraft i hela min varelse.

Syskonen som var samlade upplevde hur Herren särskilt talade om bön och då särskilt om förbönens tjänst. En kväll tände man en brasa som man samlades runt om. Och just denna brasa betecknades som något av en symbol för Pilgrimsskolan. Broder Per Ragnar Sundbom som skulle tända brasan hade bara en tändsticka. Med den enda stickan tände han brasan och den flammade upp. Och just så upplever de äldre syskonen Pilgrimsskolan. Det är en enda "sticka" som tänt Pilgrimsskolan och nu gäller det att hålla elden brinnande genom att träda in i förbönens tjänst. Och i vittnesbörden kom böns betydelse tillbaka gång på gång. Syster Märta Jansson, Stockholm vittnade:

— På nästan alla evangelistveckor och predikantveckor förr i tiden började alla frågor med "Huru skola vi . . ." Under en vecka där jag var med frågade man sig "Huru skola vi få mer folk på våra möten?" Vi bestämde oss för att fasta och bedja. En äldre syster reste sig och sa att "då skulle det bli me'samma

annars blev det väl inget av." Efter böne- och fasteperioden fick man be till Gud för sex syndare.

— Jag ska säga er syskon att jag nästan hade tappat modet innan jag kom hit. Men Herren påminde mej om bibelordet "Låter du modet falla när nöd kommer på saknar du nödig kraft." Och nu syskon, nu ska vi se FRAMÅT. NU gör Herren något nytt. Den här veckan visar det, sade hon.

Broder Sven Karlsson, Stockholm uppmanade deltagarna att skåda framåt. Ordet han lämnade till syskonen var "Må en dubbel arvslott av din Ande falla mej till." Det var när Elisa skulle skiljas från Elia han bad den bönen.

— Du ska inte tro att du klarar dej på gamla erfarenheter. Vi måste ständigt ha något nytt. Vi lever i en fruktansvärd tid, inte minst andligt sett och det gäller att hålla andlig beredskap!

Provat Guds trofasthet

"Gud fyllde alla våra behov." Det uttrycket var ständigt återkommande under veckan. I vittnesbörd efter vittnesbörd talade syskonen om händelser som fick oss yngre att längta efter en mer realistisk gudstro hos oss i den här generationen.

Lisa Eriksson, Kisa berättade om när hon och hennes evangelistkamrat Signe kämpade ute på fältet.

— Signe bar ved och vatten. Jag var inte så stark så den sysslan var det mest hon som fick sköta. Vi kämpade och bad till Gud. Vi kallade en väckelseevangelist, men det verkliga genombrottet kom när vi var ensamma. Man måste vara uthållig i bön, det gäller detsamma än idag. Det var besvärligt ibland, men Gud försåg oss med precis allt vad vi behövde.

Rut Olsson, Storå hade samma vittnesbörd. Visst var skafferiet nästan tomt ibland, men utan mat eller annat nödtorftigt var man aldrig. Rut berättade också att man vid ett tillfälle hyrde en

Ingeborg Oldenhag, Linköping

statarstuga då man skulle ha möten ute på landsbygden. Stugan ägdes av herr Persson och han var minst sagt välvilligt inställd till pingstvännen. Men hur det nu var så fick man hyra stugan. Resultatet blev att flera blev frälsta, däribland den värste motståndaren, Persson själv.

Väckelse nu!

Tro nu inte att det enbart talades om gamla tiders härliga väckelse. Ingeborg Blomberg, Heby kom med följande friska vittnesbörd:

— Igår när jag stod hemma i mitt kök kom en man in. "Jag har syndat! Jag måste bekänna att jag är en syndare. Be till Gud för mej, jag kan inte leva längre!" Han var alldeles ifrån sig. Är det väckelse i Heby, tänkte jag. Det här är ju precis som på evangelisttiden.

Och Ingeborg Oldenhag från Linköping berättade om hur hon kom med i Maranataväckelsen.

— Ja, jag hann inte bromsa. Gud vet att han måste handla snabbt med mej för annars hinner jag bromsa. Jag är så tacksam att vara med i Guds verk på äldre dagar så det finns inte ord att beskriva det med.

Men väckelse utan bön är ingen väckelse. Förresten blir det överhuvud taget ingen väckelse utan bön. Det förstod vi efter alla vittnesbörd av våra troskämpar.

Axel R Olsson från Storå, 80 år sade att det som kännetecknade gamla tider var just bönelivet. När han år 1930 kom till Uppland började man med bönenätter. Syskonen i en by samlades och bad till fyra eller fem på morgonen och mitt i natten kokade man riktigt starkt kaffe. Sex kilometer från byn bodde en åttioårig broder. Han gick genom en halv meter djup snö med stallykta i handen. För det var ett MASTE på den tiden att delta i bönenätterna.

Ny syn på bönelivet

Rune Lundh var tillsammans med Doris Högländer värdar för veckan.

— Det var en oerhörd nåd från Gud att få vara med den här veckan, säger Rune. Det har varit förunderligt att se hur Gud verkat vad ingen människa har kunnat åstadkomma. Orsaken till att helbräddagörelseunder kunde ske var att vi blev renade från början av veckan och sedan levde i denna rening. Och Gud visade oss en framkomlig väg, bönevägen, och gav oss också en ny syn på bönen.

Bland de bröder som undervisade i Guds ord var Östen Dahlberg, Rune Lundh, Ernst Högländer och Axel R Olsson. Doris Högländer höll ett bibelstudium om bönenens betydelse. Många av syskonen befinner sig helt ensamma miltals från trossyskon. Den här veckan gav dock alla nytt mod och kampen kan fortsätta.

Sagt under Pionjärveckan

"Vi måste gå framåt! Han, i vars tjänst vi står, ska sköta sitt verk. Det andra må brinna."

Sven Karlsson, Stockholm

"Vi bad till Gud: Ge oss ved till kaminen. Det kom en ogudaktig 18-årig pojke med en kärra prima björkved. Och inte nog med det. Han sågade upp den också."

Ingeborg Oldenhag, Linköping

"När Anden faller är det ingen skillnad på då och nu. Gud i himmelen är inte snål på oljan."

Lisa Eriksson, Kisa

"Hade jag vetat vilka ni var innan veckan började hade jag inte vågat säga någonting."

Rune Lundh, värd från Stockholm

"Jag hade inte råd med cykel, hur många av oss hade det? Det var två mil till mötet. Om det var sörjigt tog man ett steg framåt och två bakåt. Men fram kom man med Gud hjälp."

Ingeborg Oldenhag, Linköping

"Det är farligt för plånboken att börja bedja på allvar."

Per Ragnar Sundbom, Stockholm

"Allt under veckan har varit så välsignat. Jag har känt Guds kraft långt ut i armarna och långt ner i tårna, till både kropp, själ och ande. Ja, jag känner mej som 17 år nu!"

Ingeborg Blomberg, Heby

"Stackars de predikanter som inte är saliga."

Axel R Olsson, Storå

"Gud struntar i pastorer och professorer. Han använder vem han vill."

Östen Dahlberg, Kopparberg

"Katastrofen för väckelsefolket kom då man miste erövrarandan och istället började pyssla om sej själv."

Östen Dahlberg, Kopparberg

Våren 1976 gjorde Maranataförsamlingen i Stockholm ett principbeslut. Församlingen skulle starta egen grundskola för barnen. Efter ett år kunde barn, föräldrar och lärare hälsas välkomna till Malmköping till ett sommarläger då skolan slutligt skulle utformas. Vid terminsstarten fanns tre pilgrimsskolor: Nyköping, Örebro och Stockholm. Skolstarten skedde inte utan dramatik. De första kontakterna med skolstyrelsen var ansträngda. Och tidningarna reagerade med en våldsam kampanj.

— Vi har inga lagliga möjligheter att ingripa, förklarade skolstyrelsens representant på de olika platserna.

Tanken var alltså inte främmande att skicka polisen på Maranata för att stoppa skolan. I nästa nummer av Midnattsropet kommer vi att närmare spegla samhällets reaktion.

Tre glada elever på Pilgrimsskolan: Curt, Joel och Martin.

Pilgrimsskolan har startat

Text: Maj-Christine Ögren

Pilgrimsskolan är ett faktum. Susanne, Joel, Johan, Mikael, Bengt, Cecilia, Curt och Anders heter de första eleverna. Den 22 augusti blev en mycket speciell dag på Blommenhof. Där är nämligen Pilgrimsskolan inrymd. Då var det första skoldagen i Pilgrimsskolans historia. Och en förfärlig uppståndelse på traktens journalister. Inte bara på traktens journalister förresten. De kom farande både från när och fjärran för att fingranska de "underliga" människorna som helt sonika har tagit sina barn ur den svenska skolan.

Mikael, som börjat i fjärde klass, brydde sig inte så mycket om att flera av landets tidningar höll på att riva upp himmel och jord för att han tillsammans med sina kamrater hädanefter skulle gå i Pilgrimsskolan. Han yttrade helt lugnt, fjärran från alla uppståndelse:

"Tänk pappa, här kan jag vara mej själv!"

Säger inte det allt . . . ?

Britt Wallgren och Gunnhild Herstad heter de lärarinnor som tillsammans undervisar i Pilgrimsskolan. Britt har fem elever på lågstadiet och Gunhild tre elever på mellanstadiet. Så här säger Britt:

— Det är fantastiskt!

— Det är helt fantastiskt att undervisa i den här miljön. Eleverna är så glada och positiva till allt. Jag tror att sommarskolan i Malmköping var avgörande för de flesta eleverna. Då fick de helt enkelt upp ögonen för att det gäller andliga ting.

Egentligen är det väldigt svårt att beskriva Pilgrimsskolan för er, kära läsare. Men ni kan försöka tänka er följande bild: Härliga trasmattor på golvet. På katedern en stor vas med blommor och en duk i glada färger. Bibeln ligger längst fram på katedern, för det är nämligen den som är i centrum i Pilgrimsskolan. Bänkarna är samtliga av olika modell. Här är det personligt i minsta detalj. På bänkarna sitter en lapp med elevens namn textat. Tittar vi ut genom fönstret ser vi en underbar trädgård med fruktträd, bärbuskar och högt härligt ängsgräs. Och där den tar slut börjar skogen där det finns massor av både bär och svamp.

En dag var eleverna ute och plockade svamp. De hittade så mycket kantareller att samtliga i storfamiljen kunde äta en riktig portion. De obligatoriska asfalt-

biten på skolgården kunde vi inte hitta. Däremot kom Cecilia springande genom skogsdungen med Tanja, storfamiljens hund. Hon saknade inte asfalten ett enda dugg, försäkrade hon. Som sagt var, det går inte att ge en rättvis bild av Pilgrimsskolan. För det är svårt att tänka sig en dylik skola när vi är vana vid de svenska mastodontskolorna, även om det naturligtvis finns några undantag.

Känner sig som hemma

— Jag känner mej hemma här, säger Bengt som snart fyller tolv år. Här är allt så naturligt. Ingen som svär och försöker visa sig tuff.

Lovorden från eleverna är många. Även om det i Pilgrimsskolan också finns problem så förstår man att eleverna har en helt annan grund att stå på. Här försöker man lösa problemen tillsammans, och eftersom alla tror på Jesus går man till Honom. Jesus är en konkret verklighet för barnen. Och att barnen känner sig hemma är inte så konstigt eftersom de bor tillsammans i storfamiljen på Blommenhof. Skolan finns i hemmet — på gården. Kärnfamiljen i storfamiljen och storfamiljen i församlingen. Tryggare plats finns väl inte här på jorden. En naturlig kontakt mellan lärare, elever och föräldrar. Man lever tillsammans, lär känna varandra som människor och lär sig respektera var-

andra. I storfamiljen finns både ung och gammal. Vardagslivet tillsammans blir egentligen en Pilgrimsskola för alla som bor på Blommenhof.

Hans och Maj Karlsson bor på Blommenhof tillsammans med sina barn Mikael, Susanne, Maria och Daniel. Mikael och Susanne är elever i Pilgrimsskolan. Maria och Daniel får vänta med skolan några år. För familjen Karlsson har Pilgrimsskolan varit en livsnödvändighet.

— Det är ett helt fantastiskt bönesvar helt enkelt, förklarar Maj. Jag är så lycklig så jag nästan blir rädd. Jag har faktiskt bett till Gud för just skolsituationen en lång tid tillbaka. Men inte kunde jag tro att jag skulle få ett så konkret bönesvar. Jag var särskilt orolig för Mikael. Han var så nervös.

— En dag kom han hem och berättade att han träffat en skara ungdomar på torget som var så brinnande för Jesus. Vi blev så glada. Och så hade en av dem berättat att församlingen skulle ha en skola i Malmköping. Vi bestämde nästan med en gång att där skulle våra barn få vara. Ja, efter sommaren kunde vi se, särskilt på Mikael, att något hade hänt. Och då bestämde vi oss definitivt för Pilgrimsskolan.

Vad säger barnen själva?

Vad säger då barnen själva? Vi hade fullt sjå att få fatt i dem. Midnattsropet

hälsade på just när det tumlade om i skogsdungen. Men när vi äntligen lyckades samla dem så sprudlade de av glädje.

— Då ä fint i Pilgrimsskolan, förklarade Curt på bred västmanländska. Ingen som svär, och så är vi kompisar alla. I Västerås hade jag bara en kompis, och det var lite besvärligt eftersom han inte trodde på Jesus.

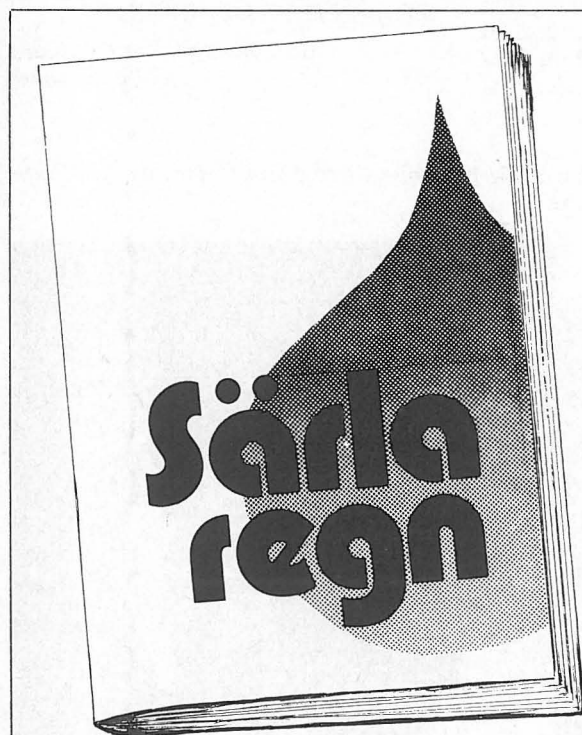
Martin, 13 år skulle börjat sjuan i höst. Men han ska läsa hemma med hjälp av handledaren.

— Man känner sig väldigt mycket utanför i den vanliga skolan, säger Martin. Många retades med mej för att jag var frälst. De pratade om så mycket som jag inte vill prata om, bio, TV och så'n't.

Anders, 8 år:

— Här känner jag mej hemma. Jag gick i skolan i Trollhättan förut. Det var ganska bra. Men här känns det allra riktigast.

Johan, Susanne och Joel är alla förstaklassare. De har ju ingen tidigare erfarenhet av skola. Men när man ser deras öppna och glada attityder till livet tackar man Gud för Pilgrimsskolan. Här får de utvecklas i enlighet med de normer och det Kristusliv som man i familjen lever efter. De tycker det är både roligt och spännande att gå i skolan. Vi tackar Gud för Pilgrimsskolan, det gör vi verkligen. Nu måste arbetet bäras fram i förbön så att frukter mognar fram för Guds rike.

Distribution:

MRM

Järntorgsgatan 7 Tel. 019/14 52 45
703 61 ÖREBRO Pg 14 52 45 -7

NYA

SÄRLAREGN

261 väckelsesånger

Dur utsatt på alla sånger

Pris 13:50 inkl. moms

Sänd mig mot postförskott

..... ex. av nya SÄRLAREGN à kr. 13:50
(inkl. allt utom porto)

Namn: _____

Bostad: _____

Postnr: _____

Postadr: _____

Tel. _____ / _____

En stor dag på Blommenhof

Av Britt Wallgren, lärare på skolan

Det var en historisk dag på Blommenhof då Pilgrimsskolan började med sin första lektion. Åtta elever infann sig för att delta i undervisningen.

Måndagen den 22 augusti 1977 var en historisk dag. Då hade vi upprop i Pilgrimsskolan. Åtta stycken elever från storfamiljen på Blommenhof infann sig till sin första skoldag. Barnen satt andäktigt i sina bänkar. Vi kände alla att det var en stor dag. Det var både allvar och glädje. Vi talade om varför vi startat en egen skola och vad som var annorlunda. Jag satt i katedern med bibeln i händerna. Mikael räckte upp handen och sa: "Vad konstigt att du håller i en bibel!" Han var inte van att bibeln hade en sådan central plats i skolan. Vi bad till Gud och bad om hans välsignelse. Då hördes mummel från bänkarna: "Käre Jesus. Tack gode Gud. Tack och lov." Var annars för man höra eleverna prisa Gud under skollektionerna. Tänk vilken nåd av Gud att få vara med i detta verk.

Vi läser svenska, matematik, orienteringsämnen, engelska, musik och gymnastik som i den allmänna skolan. Religionsundervisningen har en central plats i undervisningen. Men det hindrar ju inte att det uppstår konflikter. Häromdagen var en av flickorna ledsen för att pojkarna retades. Jag samtalade med pojkarna och de förstod att de handlat fel när de gjort en kamrat ledsen. "Vi är så vana vid att hålla på så här." Sa den ene. "Men vi måste ändra oss." Barnen själva är så rädda att förstöra den fina

atmosfären i skolan. De har viljan att leva rätt och att följa Guds ord och underordna sig hans vilja. Det är fantastiskt. Går ej i ord att beskriva.

En vecka innan skolstarten blev det bråttom på Blommenhof. De blivande skolsalarna skulle ställas i ordning, en för lågstadiet och en för mellanstadiet. Hans Karlsson spikade igen dörrhåll. Öppnade igenspikade dörrar. Satte in dörrar där inga fanns. Bråte bars ut. Skolmöbler bars in. Läromedel packades upp. Lektioner förbereddes. Barnen såg fram emot att slippa den vanliga skolan och äntligen få börja Pilgrimsskolan. "Jag känner mig tryggare här." Det är så trevligt i den här skolan," är några repliker från eleverna.

Den undervisning som bedrivs kallas enligt skollagens 34 paragraf, 'enskild undervisning i hemmet'. Det är en övergångsform till den enskilda skola vi

startar så fort villkoren får sådan skola är uppfyllda.

Pilgrimsskolan har förberetts under den gångna sommaren genom ferie-skolan som bedrivits i Malmköping. Visst har sommaren varit kampfylld för både elever och lärare på Malmahed. Men ett är klart, utan sommarskolan hade Pilgrimsskolan inte fått den omfattning den nu fått. I höst startar man undervisning i hemmet inte bara på Blommenhof utan också i Stockholm och Örebro.

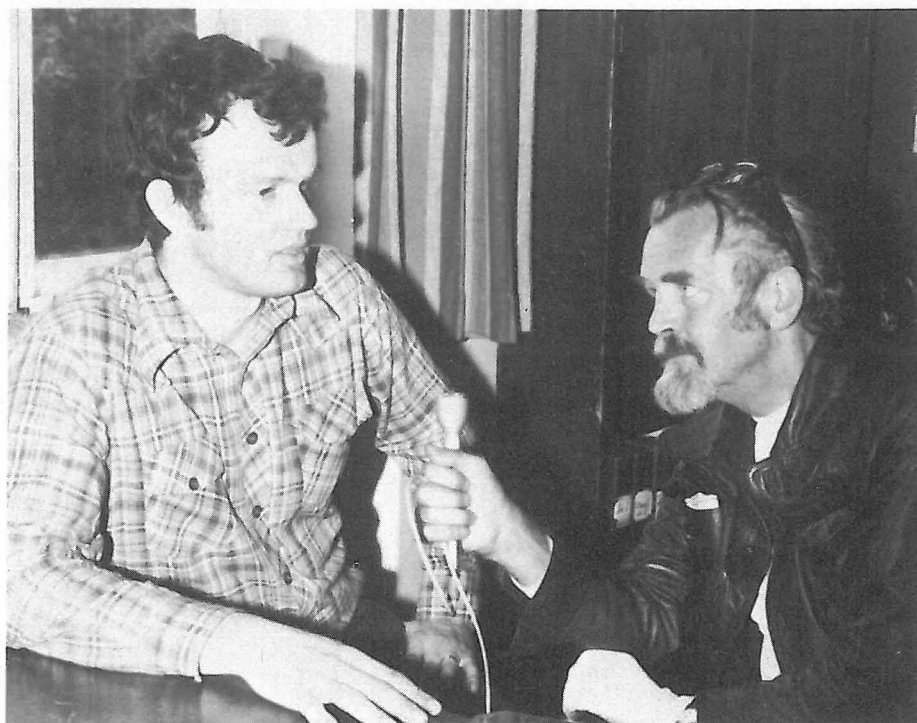
"Låten barnen komma till mig, och förmenen dem det icke, ty Guds rike hör sådana till." Luk. 18:16.

"Och den som tar emot ett sådant barn i mitt namn, han tar emot mig. Men den som förför en av dessa små som tro på mig, för honom vore det bättre att en kvarnsten hängdes om hans hals och han sänktes ned i havets djup." Matt. 18:5-6.

SYSKON KOM IHÄG PILGRIMSSKOLAN I EDRA FÖRBÖNER!

Britt Wallgren, lågstadielärare på Blommenhof

Sveriges Radio infann sig också vid Pilgrimsskolans terminsstart. Här intervjuas Hans Brynte, en av föräldrarna till barnen.

Arne Imsen:

— Den här dagen är den största dagen jag upplevt på länge. Jag hade velat fira det här, men om vi dragit fram den här dagen med en fest, är jag rädd att något blivit förstört. Det är något så fint och dyrbart att vi får börja Pilgrimsskolan, att det måste ske så stillsamt och vackert som nu blivit. Den här dagen betyder en epok, både andligt och socialt för hela vårt land.

Sveriges Radio frågar Arne Imsen:

-Vad är "väl" använd aga?

Sveriges Radio har blåst liv i den gamla debatten om agan igen. Det skedde i Riksronden nyligen i en intervju med Arne Imsen i samband med Pilgrimsskolans terminsstart.

En kvinnlig redaktör introducerade programmet på följande sätt:

— Maranatarörelsen har startat egna skolor. Och med ett raskt språng bakåt i tiden dammar av vårt gamla beprövade korrekationsmedel örfilen.

Intervjuaren, Olle Andersson, började med att fråga varför det gått snett i svenskt skolväsende idag. Och Imsen svarade:

— Ja, det finns många ting att beröra, men rent principiellt exempelvis skolans sätt att undervisa i samlevnadsfrågor. Där är vi skeptiska. I samhällskunskapen, kristendomsämnet, och sen så finns det väl också en hel del andra rent kulturella frågor som vi behandlar annorlunda eftersom vi har en annan kultursyn.

Hur blir det i Arne Imsens skola på de här punkterna?

— Den blir nog annorlunda till sin karaktär, och kanske jag vågar säga att den kommer att präglas utav en mer mänsklig atmosfär och en mycket större närhet mellan alla dem som på ett eller annat sätt är i skolarbetet.

Mera mänsklig karaktär? Det har talats om korrigeringsmedel i skolan i Nyköping. Det har talats om aga?

— Ja, vi menar väl det att det är kanske riktigare att acceptera att lärarna förfogar över ett korrigeringsmedel, även om det skulle innebära någon form utav aga. Vi föredrar det framför den progressivitet som leder till att eleverna klår lärarna.

Är det progressiviteten som leder till det?

— Det förefaller finnas en filosofi som får sådana konsekvenser, och det verkar som om det finns tydliga sådana tendenser i den nuvarande skolan.

Medvetna lärare

Vad är då en väl använd aga?

— Det är med det som med allting annat. Det handlar om lärarnas kapacitet och det handlar naturligtvis om föräldrarnas mognad och det är väldigt svårt att kunna bedöma det från fall till fall, men det har i varje fall ingenting med misshandel att göra.

Och det här är något som barnen i Arne Imsens skola i Nyköping vill ha? De vill agas?

— Jag tror faktiskt det är nödvändigt att upprätthålla en skolordning som skapar en sådan arbetsmiljö att lärare och elever trivs tillsammans. Och jag tror heller inte att barnen tar skada av att det finns en auktoritet i klassen?

Så ett nödvändigt komplement för att hålla ordning i klassen det är att införa agan igen?

— Jag vill inte uttala mig så generellt på det sättet, utan jag vill säga att lärarna måste ha ett korrigeringsmedel och eftersom vi anser att det bör finnas en ordning — varför inte använda uttrycket disciplin — i skolrummet, och i skolklassen, så måste läraren förfoga över ett korrigeringsmedel.

Agar du dina egna barn?

— Ja, det har jag gjort.

Fick du själv aga?

— Ja, och det var synnerligen hälsosamt, och jag rekommenderar det till föräldrar att använda det.

Det gör du?

— Ja, det gör jag. Absolut. Det är en absolut nödvändig förutsättning för vad jag skulle vilja kalla för en riktig fostrar-gärning.

Arne Imsen

Det står i skollagen att kroppslig bestraffning inte får förekomma, men det struntar du i då?

— Det står mycket i skollagen som man sätter frågetecken inför.

Handlar om lärarnas kapacitet

Och det här är ett av dem?

— Ett exempel är detta, ja. Men jag vill absolut inte, naturligtvis, öppna dörarna för någon slags vedergällning eller frigörelse av hämmade aggressioner. Det är inte det det är frågan om, det är fråga om att skapa en sådan ordnad och harmonisk miljö att det finns möjlighet att arbeta i skolrummet och vad jag menar är det väsentliga i det sammanhanget, det väsentligaste är att etablera normala och naturliga förbindelser mellan lärare och eleverna. Följdaktligen får ingen klass vara för stor. Det ska vara få barn, och det ska vara medvetna lärare. Och för oss är det naturligtvis när vi talar om medvetna lärare, så tänker vi på kristna lärare.

Är det några fler maranataaskolor planerade i Arne Imsens regi?

— Ja, det är självklart, det är helt självklart att våra avsikter är att arbeta för att så många som möjligt ska kunna få åtnjuta den här skolformen. Vi arbetar alltså på att lyfta upp det här på rikspanet.

Och det här har du ett brett stöd för inom maranatarörelsen i dag?

— Jag tror att det finns ett mycket starkt stöd hos det folk jag identifierar mig med. Jag är helt övertygad om att det är kolossalt många föräldrar som önskar se en annan tingens ordning i skolan.

Från tältmötesavslutningen i Örebro.

Elden lös i Örebro

Av Bo Högländer

— Är de offentliga mötenas tid snart förbi i vårt land? frågar sig Maranata-församlingen i Örebro efter sin andra tältmötesserie i sommar. Innan mötena ens hunnit börja hade några skadelystna individer försökt tända eld på tältduken. Lyckligtvis är duken flamsäker, så någon egentlig brand uppstod aldrig. Men ett gapande hål ca 40x50 cm omgett av svart sot vittnade hela möteserien om den alltmer destruktiva mentaliteten i tiden.

Pingstkyrkans tält gick det tyvärr sämre för. Där lyckades man antända plattformen, och instrument för stora belopp förstördes. Polisen tror att det rör sig om pojkar i 15-17-årsåldern som på detta sätt roar sig en fredagsnatt. Pingstkyrkan fick avbryta sin mötesserie i tältet och fortsätta inomhus.

Vi förstod att detta var inget annat än en attack från den onda andevärlden som ville få oss nedtryckta, berättade

Per-Arne Imsen.

Så lät man orden "intet kan vårt mod slå ned/Jesus är ju med" bli verklighet ännu en gång i "kampen för den tro som en gång för alla har blivit meddelad åt de heliga." I Örebro får inte denna kamp stanna, där så många väckelser svept fram och elden brunnit, men där ljumhet och materialism och världslighet nu regerar.

Därför resten Maranatatältet. Flera Herrens vittnen kom Pilgrimsfolket till hjälp. *Ernst Högländer* förkunnade Guds ord varje kväll inför en brokig publik: religiösa, hedningar, alkoholister, knarkare och maranatavänner, Gud vare lov!

Tommy Ivarsson, Peder Blom, Lennart Nilsson och Bo Högländer kom för att vittna om Herren och hjälpa till med bevakningen av tältet om nätterna. *Folke Jacobsson*, som tillsammans med familjen numera blivit örebroare, bytte om kvällarna ut blåstället och hamma-

ren mot gitarren och bibeln för att delta i drabbningarna i tältet. Tillsammans med flera andra reparerar han och bygger om affärslokalen i gatuplanet som ska bli bokcafé lagom till julruschen.

Den dagliga bönestunden, om morgnarna, med Herrens måltid i centrum fick stor betydelse för aktiviteterna under dagen. För slagkraften i evangelisationen och gatumötena, för inspiration i pepparkaksförsäljningen och allt annat arbete för evangeliets framgångs skull var dessa stunder av endrätigt bön av avgörande betydelse. Så vi slog vakt om gemenskapen och var tillsammans, "ständigt, var dag" och på Järntorgsgatan 7 bröt vi bröd och åt med fröjd och i hjärtats enfald, och lovade Gud! Apg. 2:46.

Fler Herrens vittnen dök upp. Mitt under traktatutdelning på stan stötte vi på Mats Jansson från Karlstad, som med sin slitna ryggsäck ställde sina steg mot Pilgrimsfolkets lokaliteter.

Vår älskade broder *D.W. Spaine-Young* från Sierra Leone, anlände från en mötesserie i Norge tillsammans med tolkande David Sonesson. Hans enkla körer, med ett frigörande budskap blev till stor välsignelse i mötena.

I avslutningshelgen förkunnade *Axel R. Olsson* och *Osten Dahlberg*, från Storå respektive Kopparberg, evangelium i det välbesökta tältet. Från Lidköping kom *Carl-Georg Rognstad* för att i sång och tal medverka i mötena.

Även *bönetältet* var välbesökt, både före, efter och under mötena. Missbrukare sökte befrielse, unga människor, som ville äga visshet om Guds vilja inför framtiden böjde sina knän tillsammans med äldre som sökte förnyelse och kraft i förbön och själavinnande.

Guds ord har såtts, och det kommer att bära frukt. En väckelse från Gud klappar på Sveriges dörr. Låt oss som *väckelsekristna* hålla positionerna i tro på Gud och i väntan på Brudgummen — Jesus Kristus! NU är frälsningens dag, NU är den välbehagliga tiden. Låt oss stå för Jesu sak och annonsera och personifiera evangeliet "tills hjärtan folk och land, för Jesus står i brand: Hugsvalaren är här!"

V77:s sektionsrapporter . . .

Forts. från sid. 9

av kapitalvinster och överflödsvapor. Desutom rekommenderade man en lag om köpfrid för att hejda viss reklam. Sektion III rekommenderade med andra ord att de kristna skulle ge staten alltmer vittgående maktinstrument för kontroll av den enskilda medborgaren.

Sektion II föreslog också att minst 5% av försvarskostnaderna skulle anslås till extra u-hjälp. Det fick Västmanlands Läns Tidning att utbrista i en undran vad det var för kattlort. Varför inte hela försvarsanslaget, frågade tidningen.

I rapporten från sektion I som handlade om "vägar till tro" rekommenderades de kristna att starta eller gå med i byalag, verka för strafflindring och engagera sig i arbetstagar- respektive arbetsgivarorganisationerna.

Förre utbildningsministern och socialdemokraten Bertil Zachrisson ansåg i en

debatt att kyrkan också bör uttala sig för LO och mot SAF. Zachrisson menade att LO:s solidariska lönepolitik var ett av de bästa exemplen under senare år på ett evangeliskt sätt att förvalta pengar.

Till sist avsände också mötet två telegram, ett till president Carter med vädjan om att stoppa neutronbomben och ett till Leonid Breznev med vädjan om att frisläppa de båda fängslade svenska pingstvännerna.

Detta hände alltså på ett "kristet" riksmöte. Man kan fråga sig hur mycket

Den nya öppenheten . . .

Forts. från sid. 7

Den kristusbild och den gudsbild vi möter i de flesta kretsar, är så stympad och förstörd, att många kristna är fullständigt oförmögna att GÅ och HANDLA och TÄNKA och REAGERA. Vi möter det här manifesterat på så kollossalt många områden och platser. Men det som speglar sig i det yttre har först ägt rum på ett mycket högre plan, och bakom står en front som vanligtvis inte agerar i dessa sammanhang, eller förenar sina händer med att ta ett vapen eller att utdela ett slag. De överlämnar verkställigheten av sitt förräderi åt andra. Så överlämnades Jesus åt döden.

Denna situation som tecknas i sin begynnelse är relativt oskyldig, därför att närheten till urpingsten är tidsmässigt ganska kort. Det handlar inte om tusen år eller hundra år. Det handlar om fyrtio år eller kanske något mera. Det är närhet till urpingsten, och det finns en och annan av de gamla pionjerna kvar, som bjuder motstånd mot en utveckling man nu ser tendenser till. En av de ropande rösterna, som först vände sig emot namnreligiositeten i synagogförsamlingen, ropar nu till den urkristna församlingen, som är på väg att likbildas med världen.

Skökolön

Jag är djupt chockerad över att vi kan handskas så lättvindigt med den Kristus Gud har gett oss, och överlämna honom som om han inte vore ett enda dugg värd. Jag tänker på våra upplevelser och våra erfarenheter, på vad han har gjort för oss, på vad han har uppenbarat för oss. Han har gett oss sitt eget ord, men vi överlämnar honom för att få andra favörer och fördelar. När vi får de favörer och fördelar som världen ger oss, då drar vi oss inte heller för att tacka Gud, som om det var Gud som hade gett oss dem. När världen ger oss skökolön, eller vi får silverpenningar för vårt förräderi, då tar vi emot detta som

en Guds välsignelse, och säger: tack gode Gud för att du har gett oss detta. Det vill säga, vi får skökolön och silverpenningar därför att vi sviker Mästaren, och vi överlämnar budskapet att fullständigt förstöras, omintetgöras, fördärvas och brytas sönder. Så deltar vi i det ceremoniväsende som existerar i hela världen, som om det skulle vara det ursprungliga och äkta.

Lust eller kamp

Hur många gånger har Jesus stått vid vår dörr, vid församlingens dörr, vid kristenhetens dörr? Hur många nådes- och väckelseerbjudanden har vi blivit anförtrodda, och vad har vi gjort med dem? Vi har tagit emot lustmomentet och stött ut kampmomentet. Vi har tagit trons välsignelser, men sagt nej tack till trons konsekvenser. Vi har velat ha kronan och härligheten, men vi har sagt nej till korset och lidandet i alldeles för stor utsträckning, och vi har gjort det för att vi inte skulle förlora sympatier, good-will, image i världen, utan skulle kunna leva ostört och lugnt.

I Hebreerbrevet ser vi ett annat skikt som gör sig skyldiga till samma försyndelser som de fromma judiska männen i Apostlagärningarna gjorde. I tredje kapitlet upprepade och bekräftade Petrus detta på ett sådant sätt att det skakade om i hela hierarkin. Hela den religiösa societeten beslutade sig om motåtgärder.

I Apg. 3:1-2 läser vi: "När Petrus såg detta, tog han till orda och talade till folket." Det var inte romerska knektar och ockupanter och ligister, det var inte hedningar, politiska, militära och sociala förtryckare utifrån det handlade om. De andliga ledarna kunde inte känna igen sig av Petrus beskrivning av deras verkliga situation. De hade en skenbild av sig själva, sin situation och förhållandena, och därför kunde de inte känna igen sig på beskrivningen som Petrus gav, och de vägrade acceptera den.

Nu kom budskapet tillbaka i nya former, och nu var det om möjligt multiplicerat i kraft och omfattning. Det heter: "Ja, I förnekande honom, den helige och rättfärdige, och begärden att en dräpare skulle givas åt eder. Och livets furste dräpsten I, men Gud uppväckte honom från de döda, därom kunna vi själva vittna." (Apg. 3:14-15)

Men den Jesus som överlämnades åt Israel, han är nu överlämnad åt församlingen. Och frågan är vad vi skall göra med honom. Han är överlämnad åt oss. Vad skall vi göra med honom?

Församlingen i Hebreerbrevet hade mottagit Kristus. Det är inget tvång i

vad Gud företar sig. Han överlämnar åt vårt beslut att öppna eller stänga, att ta emot eller utlämna. Vi kan gärna ta emot Jesus Kristus till en tid, och sedan överge honom. I Hebr. 6 läser vi just detta. Här anknyter aposteln till ursprungsskedet, det, oskyldiga stadiet. Det kännetecknande för denna situation är oskulden. Vi läser i vers ett: "Låtom oss därför lämna bakom oss de första grunderna av läran om Kristus och gå framåt mot det som hör till fullkomningen, låtom oss icke åter lägga grunden med bättring från döda gärningar och med tro på Gud, med undervisning om dop och handpåläggning, om de dödas uppståndelse och en evig dom. Ja, detta vilja vi göra, såframt Gud eljest tillstodder det. Ty dem till vilka ljuset en gång har kommit, och som hava smakat den himmelska gåvan och blivit delaktiga av helig ande, och som hava fått smaka det goda gudsordet och den tillkommande tidsålderns krafter, men som ändå hava avfallit — dem är det omöjligt att återföra till ny bättring, eftersom de på nytt korsfästa Guds Son åt sig och utsätta honom för bespottelse." (Hebr. 6:1-6)

Avfallet som system

Lägg märke till, det står inte FALLIT utan AVFALLIT. Här är alltså fråga om en utvecklad natur och ett nytt tillstånd. Det står inte om DEN som avfallit, utan i pluralis DEM. Det talas om ett avfall med speciell karaktär. Det är inte snedsteg, utan ett avfall som blivit satt i system och håller på att utveckla sig till en lära. Jag skulle vilja kalla det för en ekumenisk lära. I detta ligger nämligen en samförstånds vilja. Man kompromissar på vissa punkter för att etablera gemenskap eller samförstånd, för att överbrygga och utjämna konflikter som man hamnat i. Det är inte sociala konflikter. De kommer senare. Här handlar det om religiösa motsättningar och motsatser.

Forts. i nästa nr

Vid besök i huvudsta'n står

PILGRIMSHEM

ALLTID ÖPPET

*Trivsamma och billiga rum
mitt i centrum.*

Servering - fyndshop - läsrum

Kristen regi.

Gamla Brogatan 27

Tel. 08/23 52 30

kristendom mötet egentligen kunde tolerera med en sådan politisk framtoning. En liten test av det fick vi uppenbarligen vara med om under "solidaritetsgudstjänsten" (alltså inte solidaritetsmötet) då två ofrälsta ungdomar från Chilekommittén i Västerås ombads komma och sälja Chilebulletinen inne i Rocklundahallen. Midnattsropet såldes visserligen också under mötet, men fick hålla tillgodo med att stå utanför dörrarna. Men det var väl helt i sin ordning.

Väckelsekristnas passivitet . . .

Forts. från sid. 9

framför allt hos dem som skulle vara män.

Om detta element av brinnande kärlek saknas så är det ju bara fråga om en grad skillnad i moral och etik mellan de som kallar sig väckelsekristna och de andra. Får jag fråga, vad berömmar ni er då av?

Ansvar hos de äldre

Ansvar vilar naturligtvis hos den äldre generationen. Jag ställer en direkt uppmaning och utmaning. Sluta upp och spela andliga och gör bättring. Era ord imponerar inte på oss efter att i den unga generationen ha sett skörden och frukten av er sådd och era liv. Det är ett vittnesbörd mot er som ni omöjligtvis kan komma ifrån. Var finns ni då ungdomar från alla olika sammanhang sögs med i de fruktansvärda ceremonierna i den politiska religiösa styggelse som kallades för solidaritetsgudstjänst? Ni som fått kunskap och visste med er vad detta representerade men som höll er undan utan att varna, vägleda eller protestera. Vittnar inte detta om en fruktansvärd ansvarslöshet? Är det bara avfallets representanter som har rättighet att frimodigt och högt proklamera sina ideer? Var finns det heliga hjältemodet?

Det är lätt att kritisera Maranata, men jag frågar: var fanns ni? I vilket sammanhang förde ni med kraft och övertygelse fram det oerhört angelägna budskapet om Jesu snara tillkommelse?

Vi saknade många andra frågor i V77. Vi saknade initiativ till att protestera eller väcka de frågor som i alla tider varit väckelsefolkets mest brännande frågor. Frågan om den lokala församlingens suveränitet, det allmänna prästdömet, nattvarden, troendedopet, bruket av avgudabilder, bild- och Mariadyrkan, helgonkult, förenandet med staten och kristnandet av världen.

Som avslutning vill jag ställa några

frågor som är ämnade att väcka dig och få dig ta ställning och kanske skriva till tidningen och ge din syn på de här tingen.

Kan man föra med sig vad som helst till en gudstjänst utan att den upphör att vara en kristen gudstjänst till sin karaktär och natur?

Är det olikheterna mellan olika samfund som är det grundläggande problemet?

Kan man lösa det problemet genom att organisera och fira gudstjänst tillsammans där man slår ihop olikheterna och låter dem fungera sida vid sida?

Är det viktigast att få tillstånd av en enhet mellan avfälliga kyrkor eller ett återvändande till den urkristna församlingens mönsterbild och andefyllda efterföljelse?

Är det värre att ta avstånd från dessa olika och nya teologier och läror än att närma sig och medverka till dess förverkligande i en synlig skökkyrka?

V77

— ett folk på drift

Forts. från sid. 3

"Kom till Herrens bord! Kom till Herrens bord!" Det luktade horhus, och skökovin dracks av många som orenade sig med varandra den kvällen.

I hallen utanför, hade Chilekommitte ett bord med böcker och skrifter. De stod där och sålde sin tidning Chilebulletinen. Under V-77 gick vi och sålde ett särtryck ur Midnattsropet. En liten påminnelse om vilken inställning väckelsefolket i alla tider haft till ekumeniska strävanden. Vi motades ut av pastorer och funktionärer. Själv har jag fortfarande blåmärken på armarna efter att ha blivit bokstavligen utkastad av en

man med stort kors i järnkedja på magen. På frågorna om varför Chilebulletinen fick säljas på V-77, men inte Midnattsropet, fick vi svaret: "Ni är ju inte med här . . ." Andens enhet på V-77 störcdes alltså inte av Chilebulletinens budskap. Men det genuint väckelsekristna Midnattsropet var för svårsmält och störande, alla ekumeniska strävanden till trots . . .

På lördagskvällen ställdes en predikant fram, välkänd och älskad som väckelsepredikant i vårt land. Han predikade rannsakande och allvarligt, och inbjöd människor som ville ha förbön att komma fram. Flera hundra människor strömmade fram, och präster och pastorer ur skilda läger officierade med att lägga händerna på dem och bedja.

Ett par timmar senare, var några av dessa med att bjuda upp till dans när Öppet Hus, V-77:s kvällssamling avslutade sin "officiella del". Man släppte loss, skakade av sig tvånget man kanske känt av mötets kristna förtecken, och dansade och förlustade sig. När mötet annonserats som avslutat, och dansen liksom stod utanför V-77:s ansvar, behövde ingen få samvetsnöd av dansen.

Och de som tidigare under kvällen sökt sig fram till förbön för att få ett möte med Jesus och bli bättre rustade som himlaljus i världen, svängde nu runt i dansen, frigiorda och glada.

Jag har i fem dagars tid lidit mig genom V-77. Där fanns inga gränser på gylkel. Sketcher där man hånade talet om Lammets blod och Jesu tillkommelse, brödsbrytelse och med ateister och våldsmän, förtryckare och förtryckta. Gudstjänster där namnet Jesus sällan eller aldrig nämndes, men den stora frågan var om vi kan verka trovärdiga inför världen.

Jag säger igen: Be mig inte respektera detta gylkel med den Gud som jag känner som helig och rättfärdig.

Jag tycker synd om alla ungdomar som dras med i detta ekumeniska arbete. De får vara med om att bygga upp kyrkostaten, Antikrists värde. Skökan rider på vildjuret. Jag förstår klarare än någonsin förr att tiden är mycket kort. Och jag är tacksam för att jag fått nåd att stå utanför allt detta.

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer var tredje vecka.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jilker, Stina Fridolfsson, Per-Arne Imsen. Prenumerationspriset är: Helår 45:-, Halvår 23:-, Kvartal 12:-. Lösnummer 2:50. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". D.v.s. pren. gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET

Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 57 16 20 -4

MARANATAFÖRSAMLINGEN

Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 44 10 05 -6

GAMLA BRO, servering

PILGRIMSBODEN

PILGRIMSHEM, gåstrum

KLARA TONER, bok- och musikaffär
Gamla Brogatan 27, Stockholm
Postadress: Box 344
101 24 Stockholm
Tel. (växel) 08/23 52 30

Ett ord på vägen . . .

Tel. 08/21 55 87
(automatisk tele-svarare)

Tryck: Welins Tryckeri Eftr. AB
Örebro 1977.

Göte Pettersson

Göte Pettersson:

Jesus kallar oss till efterföljelse

Många uttryck av tacksamhet och glädje har mött oss efter årets Malmköpingsvecka. Göte Pettersson, Orrefors, sände oss detta brev till redaktionen. Det var Göte Pettersson som också vittnade i MR nr 7/77 under rubriken "Därför blev jag döpt". Tyvärr kom inte detta att framgå i tidningen p.g.a. ett missöde. Midnattsropet beklagar detta djupt.

Det var med stor förväntan jag reste upp till Malmköping för att delta i Maranatafolkets konferensvecka på Malma-hed. Efter att jag varit med i Nässjö Kristi Himmelsfärd och mött denna spontana glädje i sång och tillbedjan som var rådande där, har det varit en längtan i mitt hjärta att åter få komma ibland denna skara av levande kristna och tillsammans ära och upphöja vår Frälsare och brudgum Jesus Kristus. När Herrens ord blir förkunnat rent och oförfalskat i den helige Andes kraft, då skär det djupt ner i våra hjärtan och vi känner att vi brister i kärlek till Jesus och våra syskon.

Det brinner en längtan i mitt hjärta och min bön är: Käre Herre Jesus, hjälp mig att komma tillbaka till den första kärleken. Hjälp mig att leva så nära dig

att jag må vara redo att möta dig på skyn. Hjälp mig att inte sitta fast i världen.

Vi ser med sorg i vår ande hur kristenheten mer och mer närmar sig världen och likbildas med den. Forna väckelserörelser med ande och liv stelnar till och sugts in i samfund och system som alltmer låter sig styras av världsliga institutioner. Jesus kallade oss ut ur världen till att bli delaktiga i Guds rike och till att bli hans efterföljare och vinna människor för honom. Skall vi vara hans lärjungar så får vi räkna med att taga korset på och lida smälek. Om vi skall lyda Jesu ord så får vi räkna med förakt om vi än bor i ett namnkristet land.

Den urkristna församlingen vann aldrig någon världslig makt. Det ser vi tyd-

ligt i Guds ord. Ej heller kommer brudskaran vid denna tidsålders avslutning att vinna någon världslig makt. Den kommer att vara föraktad och smädad av världen men fylld av Anden och himmelsk glädje, väntande sin brudgum utanför det religiösa lägret. Må vi tränga oss närmare Jesus i bön och tillbedjan. Må vi ha våra lampor brinnande och olja i våra kärl så vi med glädje kan gå honom till mötes. Må Maranataropet ljuda i vår ande så vi med underbar glädje kan ropa: Maranata! Du vår Herre, kom!

Brist i lovsång ut, Jesu dyrköpta brud! Maranata! Herren kommer snart igen. Bruden vita kläder har.

Hennes lampa brinner klar.

Maranata! Se, din brudgum kommer snart!

Välkommen till

PIONJÄRERNAS

Maranatakonferens i Norsjö

Allhelgonahelgen 3–6 nov. 1977

Medverkande:

DORIS och ERNST HÖGLANDER, ÖSTEN DAHLBERG, RUNE LUNDH, AMOS DAHLBERG tillsammans med den äldre husförsamlingen i Stockholm.

Äldre vänner inbjudes särskilt!

För vidare information och logi, ring Sandy Dahlberg, tel. 0918/103 49 eller 109 49 eller Rune Lundh, tel. 08/711 24 98.

Maranataförsamlingen, Stockholm inbjuder till

BIBELSKOLAN 1977

1-30 okt.

(Obs. tiden!)

Lokal: (prel.)

Gamla Bro
Stockholm

Ämnen:

- Ekumeniken i historia och profetia
- Församlingen och staten
- Församlingen och skolan
- Storfamiljen som verksamhetsmetod
- Radiomissionen
- Missionsfrågan
- Väckelse- och kyrkohistoria
- Bibel- och frälsningsfrågor, rättfärdiggörelsen

Lärare: Arne Imsen, Ernst o. Doris Höglander, Östen Dahlberg, Jan-Egil Hafsahl, Carl-Georg Rognstad, Gunno Andersson m.fl.

Vi hälsar alla välkomna som vill fördjupa sin bibelkunskap och få en fastare bibeltro.
Inga fasta kostnader för deltagarna. Vi delar allting gemensamt.

Här kan
du göra
din
anmälan

Anmälningsblankett:

Namn _____ Född den _____

Adress _____ Telefon _____

Postnr _____ Postadress _____

Deltar hela tiden ☐ Deltar under tiden _____

Ankommer _____ ☐ bil ☐ tåg ☐ flyg _____

Tag med musikinstrument, sänglinne m. filt el. sovsäck.

Ring eller skriv till Maranataförsamlingen, Box 344, 101 24 Stockholm. Tel. 08/23 52 30.
Tala med Peter Ögren eller Bo Höglander.